

MUSEU
IRLA

Coordinació
Documentació

Joan Casamitjana i Josep Vall
Natàlia Lara i Àngel Ramos

COMISSARIAT

Josep Maria Roig i Rosich

PROJECTE MUSEOGRÀFIC

ESTUDI DE DISSENY I EXPOSICIONS PEP CAMPS

COL-LABORADORS

Museu d'Història
de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de la Vicepresidència
**Centre d'Història Contemporània
de Catalunya**

Ajuntament de
Sant Feliu de Guíxols

Televisió de Catalunya

AGRAÏMENTS

Agustí Alcoberro
Enciclopèdia Catalana
Margarida Sala

PROCEDÈNCIA DE LES IMATGES

AG-SGDAP Ajuntament de Girona, Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions
AGA Archivo General de la Administración, Alcalá de Henares
AHCB Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona
AIMS Arxiu d'Imatges del Museu del Suro, Palafrugell
AMSFSG Arxiu Municipal de Sant Feliu de Guíxols
AMTM Arxiu Montserrat Tarradellas i Macià, Poblet
ANC Arxiu Nacional de Catalunya, Sant Cugat del Vallès
CEC Centre Excursionista de Catalunya, Barcelona
CP Cion Pijoan
FJI Fundació Josep Irla, Barcelona
FPC Fundació Pau Casals, El Vendrell
RST Robert Surroca i Tallaferró
SO Serra d'Or, Barcelona

JOSEP IRLA

PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Josep Irla fou una persona activa en el món industrial i en el polític durant tota la seva vida, sobretot en l'etapa que es desenvolupà al llarg de la primera meitat del segle XX. Una època que coincidí amb els moments de major creativitat al país, durant la qual es viví una important empena en els terrenys culturals, polítics i econòmics. Foren els anys del Noucentisme, de la Mancomunitat i de l'autonomia republicana. Però també foren anys d'una lluita difícil i d'una resistència gairebé heroica, exemplificats en la Guerra Civil i l'exili.

En tots aquests esdeveniments, uns esperançats i altres dramàtics, Josep Irla hi fou present, mantenint una activitat pública eficaç, sense descuidar, alhora, el patrimoni econòmic familiar: entrà a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols durant la Solidaritat Catalana, fou alcalde durant la Setmana Tràgica, diputat provincial de la Mancomunitat, propietari d'una important fàbrica de taps de suro i signatari de vaixell al llarg de la dècada dels anys deu i vint, delegat de la Generalitat a Girona i director general, entre altres càrrecs. Fou president del Parlament de Catalunya durant la II República i enmig de la Guerra Civil i president de la Generalitat a l'exili.

Josep Irla es mostrà emprenedor en els negocis, socialment compromès i perseverant en la política, amb un perfil humà seriós, honest, discret, lluny de qualsevol histrionisme i amb una ideologia política republicana i catalanista molt arrelada.

Polític local i nacional, sense grans ambicions personals, a qui les circumstàncies històriques empenyeren a ocupar les més altes magistratures de Catalunya, procurà servir sempre les persones i el país amb gran eficàcia i dignitat. És, sens dubte, una figura imprescindible per entendre la continuïtat de les nostres institucions al llarg del segle XX.

EL PROGRAMA

SETMANARI DE LA U. F. N. R. DEL BAIX EMPORDÀ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, 35
No s'usen originals.
Se donarà compte de les obres rebudes i les que s'ho mereixin nos farà crítica.

Època segona

Sant Feliu de Guixols, 1 Març 1913

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Sant Feliu 1'60 Ptas. trimestre
Pera 2'00
Estranger 8'00
Domenic assolí 4'00

Any XIV

Núm. 481

ANUNCIS I COMUNICATS
a greus convencions

Als electors del Districte de La Bisbal i de Torroella de Montgrí

Reunint el Comitè Comarcal del Partit de Unió Federal, Nacionalista, Republicana, al objecte de procedir a la proclamació de candidats en vista de les properes eleccions per a diputats provincials, senyalades per a el dia 9 de Mars, i examinant la situació política baix el triple aspecte del interès nacional, regional i local, car, aquesta vegada, de la consulta popular, poden sorgir les més transcendents conseqüències, tota vegada qu'és el poble el que ha de marcar orientacions definitives, ha acordat presentar candidatura homogènea, per les majorías.

Homogènea, perquè volèm una candidatura de ideals, i els ideals, a Catalunya i a Espanya, s'ortament per a tots, giran avui en torn d'una forsa que sempre ha mogut els nostres actes: l'autonomia humana. És, doncs, la nostra, la candidatura de tots els republicans. És per les majorías, perquè aquesta és la realitat del Districte, d'uenyo ja per a sempre dels seus propis destins.

El Comitè Comarcal, tinguent molt en compte els serveis prestats per els nostres estimats compatricis,

D. Josep Yrla Bosch, de Sant Feliu de Guixols

D. Miguel Matas Tauler, de Palamós

D. Vicéns Folgado Guasp, de Torroella de Montgrí,

en el desempeñu del seu càrrec els dos primers, i en l'organización de les forces republicanes de Torroella, l'altre; apreciant en tots les altes qualitats d'honorabilitat, conseqüència i integritat polítiques, per tothom reconegudes, ha depositat en ells la seva confiança, presentantlos per a que siguin, a la Diputació, els legítims representants del Partit. A l'honor qu'aquet els confereixi sabrán respondre'hi degudament, vellent per a els interessos morals i materials del Districte amb el més gran desinterès, amb el més noble sacrifici.

Republicians baix-empordanesos:

Els que volen una política d'ideals, de justícia en front dels privilegis, de llibertat en front de la tirania, una política noble, que consideri als homes com a subjectes de dret i no com a objectes d'esclavatje; els que sentiu les congoixes de les fondes injustícies socials, produïdes per l'anarquia econòmica qu'ens ofega; els que volen assentar l'edifici social sobre la roca ferma de l'Auto-

En las alturas del ideal

Una ves més, la nostra renovación de las crisis políticas impone una elevación de poderes a los representantes que tenemos en la Asamblea provincial.

Dos fuerzas se aproximan a luchar en la próxima contienda. Una, la formada por la solidaridad de todos las banderías de la derecha; otra, la que representa la democracia histórica, los elementos que siguen la tradición republicana que con la nobleza de sus grandes coraxones y el blason europeo llaman los grandes generosos, nos legaron aquellos hombres idealistas hasta el romanticismo que se llaman los Amster, los Gaynd, los Matas, los Soria, los Terradas, etc, etc.

Nuestro distrito está, pues, expuesto de una batalla recia y soborana, de una batalla en la que se pondrá a contribución todos los esfuerzos para que los trofeos de la victoria arriñen a uno ó otro de los bandos combatientes.

El partido republicano aspira al triunfo de la candidatura completa. Va a sacar triunfante tres nombres. Son nuestros compatricis D. José Yrla Bosch, D. Miguel Matas Tauler, D. Vicente Folgado Guasp.

nomía dels homes, sense la qual es una burla sagnanta parlar de l'Autonomia dels pobles; els que teniu feia la mirada en la consecució de les reivindicacions humanes, els valerosos soldats del *ordre moral*, ja sabeu quina es la vostra candidatura, ja coneixeu l'història dels homes que vos presenta el Partit d'Unió Federal.

Demócrates de la comarca:

En front de la nostra bandera, veurú que s'en desplega una altra; gosarú dirse també autonomista, s'atribuirá també la representació d'una ideal; però mireulos de les colors d'aquesta bandera, i veurú com s'hi reflexen, encara que esfumades i borroses, perquè son vergonyants, les ombres negres de la política maurista. És la bandera dels nostres irrecconciliables adversaris, la bandera difressada d'aquella crudit comunista conservadora, tremolada per la gent del *ordre material*, capes defensors de tots els privilegis. És la senyera de la *Lliga i del Foment*, de Barcelona, símbol etern del escandalós proteccionisme que porta la nostra indústria a la ruína; es la bandera del odi que no sab resignarse a ésser definitivament plegada, malgrat haber sigut noblement venuda, la bandera dels fracassats que somien convertir el Districte en feude d'ignominia.

Liberales del Districte:

Si volen armonisar els vostres actes amb el cumpliment dels debers humans, sempre indeclinables, pensú en el que serà demés la realitat catalana; pensú en el Mancomunitat de Catalunya, en aquest poderós instrument d'expansió liberal, en mans de la democracia; de coacció y de privilegi, manejat per els homes de la plutocracia catalana.

Pensú que s'ventilia en aquestes eleccions una lluita definitiva, i nosaltres la volem ben noble, aquesta lluita, que tothom dongui la cara; a dreta ó a esquerra, amb totes les conseqüències. Fora temes mitjos, representació vergonyosa del més abjecte caquisme.

Enlaire la mirada, liberals, i fita els ulls de cada qual a la seva propia bandera, marxú amb confiança.

El Comitè Comarcal: Per la Bisbal, FRANCISCO ROURE; per Sant Feliu de Guixols, JOSEP VIDAL; per Palafregell, RAMIR MEDIR; per Palamós, NICETO CASANOVAS; per Torroella de Montgrí, MIGUEL PAYET.

Palamós, 23 Febrer 1913.

bles y de la orientación moral de las multitudes.

No vamos, pues, a empujarnos a evidente trascendencia real de una lucha con disputas y con regatos de crítica personalizada.

No queremos discutir las personas, no debemos saber sobre su más ó menos reputación, sino, sobre su más ó menos indubitable doctrina, sobre su mayor ó menor garantía representativa para las seguridades del aserto y de la buena voluntad en el desempeño de su misión futura.

Hay que mirar hoy día más alto. Hay que colocarse en un plano más elevado. Como en la anterior elección de diputados al Correo, nuestro distrito veió un combate de grandes alturas, en el que dos mundos opuestos, dos modalidades virtualmente contrapuestas, chocarían impetuosamente para poder apoderarse de la hegemonía en los mandatos de su pueblo.

Es un deber, campo a una obligación elemental que impone la acción solidaria de la democracia, peccararios de las conyacencias que pueden organizarse de semejante batalla. El sentimiento liberal, estos aliados que perduran al calor de la tradición republicana de este distrito, necesitan obrar con toda eficiencia, abierto de par en par ante el espozamiento que no ofrezcan, para que la

conquista que do lenguas años, con una persistencia inquebrantable digna de mejor causa, puedan alcanzar los implacables enemigos del pueblo, los que aspiran a dominar para implantar un régimen de opresión y de miedo, de odios y bestialidad, no sea jamás una realidad, no sea unos dos hechos.

Fijos bien. Quiero a toda costa, a despecho de tanta desaliada realidad, apoderarse de la hegemonía del distrito de La Bisbal, de este distrito que, desde que el ejercicio de la soberana función del sufragio se realiza en España, ha sabido siempre reducciones a una forzada rotación, ha logrado continuas y continuas destrucciones de las inventadas del gobierno, porque así lo exige su abultado y por que así lo determina la expresa voluntad de sus comités populares.

Quiero apoderarse de la supremacía de este distrito. Se ve claramente con el gran esfuerzo que van a acometer.

La próxima aprobación del proyecto de Mancomunidades, los obliga a ello. No es solamente el alta de poderío moral, el que los mueve. No cuentan únicamente con poder dominar despreciosamente al pueblo, segregándolo a su placer sea anaco. Quieren la dirección de los destinos del pueblo, para algo más. Quieren el pueblo,

JOSEP IRLA A SANT FELIU DE GUÍXOLS

EMPRENEDOR EN ELS NEGOCIS I LA POLÍTICA

Nascut el 24 d'octubre de 1876, a Sant Feliu de Guíxols, dins d'una família treballadora, Josep Irla heretà de la família i de l'entorn un republicanisme federal d'arrels pimarçallianes. El seu pare fou un obrer taper que amb el temps aconseguiria obrir una taverna pròpia, Cas Romaguer, centre de tertúlies republicanes i obreres. Josep, el fill gran de tres germans, tot i haver assistit a l'Escola d'Arts i Oficis de la població es pot considerar un autodidacte que, amb esforç i treball, assolí una formació àmplia i eficaç.

Poc a poc el jove Irla s'obrí camí en el món del treball i de la política. Endegà una petita fàbrica de taps de suro que progressivament aniria ampliant; alhora, al costat del seu pare, anà estructurant el Centre Republicà Federal Català. La vila de Sant Feliu de Guíxols visqué uns anys de creixement a finals del segle XIX i principis del segle XX a l'entorn del suro, del port i del ferrocarril. Els Irla saberen aprofitar aquesta etapa de prosperitat fins al punt d'arribar a crear una empresa consignatària de vaixells, amb una goleta pròpia.

Mentre el pare era elegit diputat provincial, en Josep entrava a l'Ajuntament, primer com a regidor, després com a alcalde accidental i, finalment, com a alcalde escollit. Tenia 29 anys quan s'inicià en aquesta activitat política pública.

El balanç del seu pas per l'Ajuntament és ja un indicador dels que serien els gran eixos de les seves preocupacions: serveis i obres d'interès públic, austeritat econòmica, promoció de la cultura popular i assistència social. Àmbits que es poden constatar en una sèrie d'obres concretes, entre les quals podem esmentar el pont sobre el riu Ridaura, el canvi de petroli a gas i electricitat de l'enllumenat públic, la construcció

d'uns rentadors públics, classes gratuïtes de català, francès i anglès i accessibilitat fàcil als serveis mèdics i medecines per als pobres i marginats, entre d'altres. Alhora es preocupà de sanejar i equilibrar els pressupostos municipals.

Els anys 1906-1910 no foren fàcils i des de l'Ajuntament s'hagué de fer front a les conseqüències dels aiguats de 1908 que provocaren greus desperfectes, als estralls de la Setmana Tràgica — amb una vaga general i manifestacions populars a Sant Feliu de Guíxols —, a la conflictivitat obrera...

Josep Irla es caracteritzà per posar-se plenament al servei del seu poble adoptant davant dels conflictes una actitud dialogant i oberta, fet que evità la radicalització i crispació dels conflictes. Un exemple de la seva postura no sectària fou la col·locació a l'Ajuntament d'una làpida que homenatjava dues personalitats tan diverses com Mossèn Cinto Verdaguer i Francesc Pi i Margall, cosa que significava, en paraules del mateix Irla, «*el millor esperit de tolerància, homenatjant la bondat i l'honradesa*».

A finals de 1909 els liberals arribaren al poder a Madrid i destituïren diversos alcaldes elegits pel consistori per tal de substituir-los per altres imposats per ordre reial. Josep Irla fou un d'ells. La seva actuació municipal, sempre propera al ciutadà, li havia procurat una important experiència política.

Sant Pere Pescador, 23 de desembre de 1932

Francesc Macià i Josep Irla visiten les poblacions
de l'Empordà perjudicades per unes inundacions recents.

Josep Maria Sagarra i Lluís Torrents / ANC - Fons Macià

UN POLÍTIC D'ABAST NACIONAL

EFICAC EN LA GESTIÓ A LA MANCOMUNITAT I LA GENERALITAT

El 1911 morí el pare de Josep Irla a l'edat de 59 anys. En feia sis que ostentava el càrrec de diputat provincial de Girona. Per ocupar aquest lloc s'hagueren de convocar eleccions i, de manera unànime, el Comitè Comarcal de la Unió Federal Nacionalista Republicana designà com a candidat el seu fill. L'elegiren diputat, i el reelegiren en totes les eleccions posteriors fins a l'arribada de la dictadura de Primo de Rivera. Com a diputat provincial Josep Irla accedí posteriorment a una institució d'àmbit global català: la Mancomunitat.

La progressió de polític local a provincial i nacional fou gradual i profitosa. Dins d'aquesta nova institució treballà a les comissions d'Obres Públiques, Economia, Cultura i Ensenyament i Beneficència i Sanitat.

La dictadura de Primo de Rivera ho anorrea tot i Irla es reclougé en les seves activitats industrials mantenint, no obstant això, una postura de gran dignitat davant les pressions reaccionàries i anticatalanes de les autoritats militars.

La proclamació de la República Catalana el 14 d'abril de 1931 fou un esclat d'optimisme i el triomf dels vells ideals que havien sostingut els federals baixempordanesos, entre d'altres. Pocs dies després el president Francesc Macià nomenà Josep Irla comissari delegat de la Generalitat a Girona. Posteriorment fou elegit per formar part destacada de la Diputació Provisional encarregada de redactar el projecte d'Estatut i també, finalment, diputat al Parlament de Catalunya. Mai perdé cap elecció i en aquesta última —dins la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya a Girona, partit al qual s'havia integrat el Centre Republicà Federal— fou el candidat més votat de tot Catalunya en percentatge de vots.

Sense excessives ambicions personals, coneixedor de les seves possibilitats, persona seriosa i eficaç, mereixedora de tota confiança, Josep Irla era ja un polític reconegut que aniria assumint noves i més àmplies responsabilitats. Fou proposat com a conseller de Governació, tot i que no acceptà per qüestions de salut; però poc temps després ocupà la Direcció General d'Assistència Social a la qual es dedicà plenament aportant un aire nou a les institucions de beneficència, ja que substituï l'anacrònica concepció de caritat per la de justícia social.

L'inici de la Guerra es produí quan Josep Irla era a prop de complir seixanta anys. La crítica situació del país li demanà nous esforços que ell no defugí: fou nomenat conseller delegat de Sanitat i Assistència Social, sotssecretari del Departament de Cultura, director general de Patrimoni i Rendes... Mai evadí cap responsabilitat, tampoc mai reclamà cap protagonisme, sempre treballà amb eficàcia i pragmatisme.

L'octubre de 1938 la Guerra estava pràcticament perduda. Els republicans sabien que s'enfrontaven a reptes difícils, dramàtics, dels quals l'única satisfacció que podien esperar era haver defensat uns ideals democràtics i haver sabut ser conseqüents fins al final. En aquesta situació se celebrà l'última sessió del Parlament de Catalunya en la qual Josep Irla fou elegit per a una de les més altes magistratures del país: president del Parlament. Obtingué el vot favorable de trenta-sis diputats i quatre en blanc. Acceptar era un enorme risc, alhora era també no donar-se per vençut i creure en el futur. Fidel al seu tarannà, acceptà.

Tanmateix, la realitat acabà imposant-se i el 28 de gener de 1939 Josep Irla entrà a França iniciant un llarg i difícil exili del qual no pogué retornar en vida. Tenia 62 anys. Marxava sense res.

Perpinyà, 23 de setembre de 1950

ocs Florals de la Llengua Catalana. Josep Irla amb Pau Casals,
Joan Garcia Castellet, Francesc de Paula Jené i altres personalitats de l'exili.

FPC

EXILI

Per damunt de qualsevol altra consideració Josep Irla fou el president de la Generalitat a l'exili, la qual cosa representa la culminació d'una trajectòria humana i política inhabitual, i fins i tot insospitada per ell mateix.

En arribar a França, ell i tota la seva família, la primera preocupació fou la subsistència material, fet que aconseguí reobrint una petita fàbrica surera inactiva a Cogolin. Amb l'afusellament del president Companys, el president del Parlament, és a dir, Josep Irla, assumia automàticament la presidència de la Generalitat. I així fou. Enmig d'una França ocupada pels nazis hagué d'acceptar un càrrec pel qual Lluís Companys havia estat afusellat. Era alhora un honor però també un risc incalculable. Assumí, amb coratge i discreció, la continuïtat de la Generalitat de Catalunya en terres estranyes, en hores difícils i davant de nous enemics.

Acabada la guerra europea i convençut que el triomf dels aliats facilitaria un retorn immediat, Josep Irla formà un Consell Assessor de la Presidència per tal de preveure els problemes que podia comportar la restauració de l'autonomia a Catalunya i preparar solucions. Era la reflexió en comptes de la improvisació. I la tasca fou feta amb encert. Per donar més solidesa i imatge d'unitat, el juny de 1945 constituí el primer i únic Govern de la Generalitat a l'exili. Era un govern integrador, d'àmplia representació política, que podia parlar en nom de Catalunya, i ho feu presentant un Memoràndum a l'ONU el 1946. Pel que fa a les prioritats, eren clares: tenir una veu dins del concert internacional, denunciar el despotisme i la crueltat de la dictadura del general Franco, preocupar-se per les necessitats dels exiliats, treballar pel retorn a Catalunya i mantenir viva la cultura catalana a l'exterior.

Però els esdeveniments no evolucionaren com s'esperava i el règim franquista s'anà consolidant. El 1948 Josep Irla decidí dissoldre el govern i assumir en solitari la representació de Catalunya i de la seva institució d'autogovern.

Les dificultats de l'exili foren molt dures i les desavinences i conflictes polítics sovintejaren. Josep Irla procurà ser un factor d'unió, però era conscient que la Generalitat, amb pocs o nuls recursos econòmics i en terra estrangera, només podia aspirar a mantenir la continuïtat de la institució, la qual tenia un paper purament testimonial. Malgrat tot, mantingué la presidència fins el 7 de maig de 1954, moment en què la seva situació personal, familiar i econòmica havia empitjorat molt. Tenia 78 anys, havia exercit la presidència durant catorze anys amb aquella austera dignitat que sempre el caracteritzà i arribava a aquest final «vell, malalt i pobre», segons les seves pròpies paraules.

El 19 de setembre de 1958 moria, a Sant Rafèu, deixant enrere una actuació que, per damunt d'encerts i errors, bé podem qualificar d'honesta i abocada al servei del país. En una ocasió ell mateix digué: «Bo és que els pobles no oblidin aquells que més abnegadament els han servit». Fer-ho és un acte de justícia que podem aplicar a moltes persones, a Josep Irla també, sense cap mena de dubte.

França, circa 1946

Josep Irla amb els seus néts Jordi i Núria Ginesta.

CP

PERFIL FAMILIAR I PROFESSIONAL

Josep Irla fou una persona amable i senzilla, de poques paraules, a qui li agradava sobretot escoltar. De gest afable i mirada serena i seriosa, no podia amagar, tanmateix, un somriure discret i una espurna d'ironia sorneguera. Reservat i prudent, era sempre franc i sincer en el parlar.

L'octubre de 1902 es casà amb Florència Bas. El matrimoni no tingué fills però cap als anys vint s'afillaren una nena de tres anys, filla d'uns masovers de Romanyà de la Selva, on els Irla anaven sovint a refer-se d'una malaltia asmàtica d'ell. Era Encarnació Pijoan, que els va acompanyar fins al final de les seves vides. La Cion es casà amb Joan Ginesta i tingueren dos fills: Jordi i Núria, els quals, com uns veritables néts, alegraren els últims anys de Josep i Florència. Florència Bas morí el 18 de febrer de 1955 a Fréjus, fet que afectà molt a Josep Irla i el dugué a retirar-se a Sant Rafèu, a la Villa Catalunya, a viure amb la seva afillada.

Josep Irla treballà tota la seva vida i fou molt exigent amb ell mateix i amb els que l'envoltaven. Aconseguí una posició econòmica benestant. La indústria del suro fou el pilar de la seva prosperitat. Quan el 1906 el seu germà Francesc fou condemnat al desterrament per un article a la publicació catalanista republicana federal *El Programa*, la família escollí que anés a Sevilla. Des d'allí es posà en contacte amb els productors surers d'Andalusia i Extremadura i organitzà trameses de suro de Sevilla a Sant Feliu de Guíxols. La modesta fàbrica de Josep Irla creixé notablement a conseqüència d'aquest fet, fins convertir-se en una de les importants de la comarca.

No es té notícia de cap problema greu amb els obrers de la seva fàbrica i, en canvi, sí que se sap que en el període revolucionari

obert el 19 de juliol de 1936 preparà un projecte de cogestió amb els treballadors per tirar endavant l'empresa.

El 1939 el Tribunal de Responsabilidades Políticas incautà tots els seus béns i els de la seva família i decretà la pèrdua total de les seves propietats. Més tard, el 1953, la Comisión Liquidadora de Responsabilidades Civiles sol·licità un informe per saber si procedia o no a l'aplicació de l'indult a Josep Irla i en l'informe del govern civil de Girona hi podem llegir, amb to de menyspreu, que no és convenient aplicar aquesta gràcia a *«este sujeto que gozaba de una excelente posición económica y que no posee título académico alguno y vivía de sus rentas»* i que, a més, s'anomenava i actuava com a *«presidente de la Generalidad de Cataluña»*. En conseqüència *«resultaría un sarcasmo devolver sus bienes notabilísimamente mejorados a quién desde el extranjero, perseverando en su conducta criminal, trata de desprestigiar a España»*.

Ben bé Josep Irla ho havia perdut tot en defensa de la República i de Catalunya davant d'uns enemics que confonien la justícia amb la venjança.

«En designar el senyor Irla per a tan alta i honrosa investidura [president del Parlament], els diputats han reiterat, una vegada més, el respecte que Catalunya sent per aquelles figures de legítima saba catalana, que pel seu historial representen un exemple de la modesta, contínua i invariable aportació als sentiments irreductiblement catalanistes i rotundament republicans i a les pràctiques de liberalisme, de democràcia, de comprensió i de generositat que són les característiques del nostre poble».

Lluís Companys

FUNDACIÓ

JOSEP IRLA

Casa Irla

Algavira, 65-69

17220 Sant Feliu de Guíxols

Telèfon 972 11 74 39

casa@irla.cat